

Chhobobtrbpu
Hvobbit

Bedam
wvbed

ТЪРСЕТЕ ОШЕ ОТ ДЕРЕКА АНДИ:

СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГЪНЯ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕАЯТ НА СМЪРТТА
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ЦАРСТВОТО НА ЗАОТО
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА МЪРТВЪЦИТЕ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СМЪРТТА НА СВЕТАИНАТА
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЪЗКРЪСВАНЕ
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОВУНОШ

СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: АПОКАЛИПСАТА МЕХВАНА
СКЪАДЫГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СЕДМОРКАТА НА ЗАОТО

ДЕМОИ ШОСЕ
ОПУСТОШЕНИЕ

ДЕРЕК ААНДИ

Сквандрибу
Тлосубит
БеддАА

СОФМА, 2020

Дерек Landy

SKULDUGGERY PLEASANT BEDLAM

copyright © 2019 Дерек Landy

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продумки на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел абстракция и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени,

тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

**СКЪЛДУГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
БЕДЛАМ**

Студиото на А 2020

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2020 Цветана Генчева

Редактор: Венелин Пройков

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-store.net

www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN: 978-619-193-193-4

Тази книга е посветена на Дора Джей

Защото очевидно да посветя книга на теб не се брои, освен ако не е книга от поредицата за Скълдъгъри. Ясно, разбрах. Това обаче означава ти, че никога не мога да стра да ги пиша? Защото ще ми бъде доста трудно като видявам как всички умират на края на тази.

О, боже... виж сега какво ме накара да направя. Съсипах края за всички симпатични хора.

Не се тревожете, тази книга има хепи енд!
Супер хепи, дори дъга си има!

(Мислите ли, че се вързаха? Да, и аз така. Жалко. За малко.)

(Добре че си сладурче, наистина...)

И от всичко произлезе вселената, която се разрасна и разпростира и зае мястото си редом с другите.

И животът се разрасна и разпростира.

1.

МАГИЯ

Мястото бе заредено с магия. Тя се събираше в ъгловите сепарета, прълзеше по дългия, лакиран бар и се разстигаше от пода, ухилена бавно, идиотски, широко. Беше навсякъде – в музиката, в напитките, в изречените думи и смеха, който те провокираха. Беше защита в дрехите, гравирана по бижутата. Намираще се в прическите. Полепнала бе по червилата.

Това правеха сега магьосниците. Бяха освободени от старите правила, използваша магията си, за да експериментират. Вливаха силите си в образи и знаци с магически сили, надраскани по листове хартия. Споделяха, разменяха, вливаха се и се месеха къде ли не. За някои това означаваше нощ на незабравими чудеса. За други означаваше да потънат в студено, тъмно място без стени и подове, без път да излязат. Но партиято продължаваше. Партиято винаги продължаваше.

Магьосниците погледнаха Валкирия, когато тя влезе. Познаваха я. Всички я познаваха. Валкирия Каин, арбитърът, детективът, тъмнатата и коса пуснатата, все още в сако, все още студена, тъй като идваше отвън. На двайсет и две, метър и осемдесет, цялата мускули и сили, красиво момиче с гадничък характер.

А където беше тя, там беше и *мой*, показа се от другата страна на бара. Скълдъгъри Плезънт, арбитър, детективът скелет, обгечен в черен костюм в три части със синя риза и черна вратовръзка, шапката му нахлулена ниско над единото очно гнездо. Ако лошите новини си имаха име, то бе Скълдъгъри.

Разговорът замря само за миг, след това се надигна отново, сякаш като се правеха на невинни, присъстващите сяка да се спасят. Разговаряха и се смееха, всеки един от тях се надяваше, че не е човекът, когото търсеха Арбитрите. Не и тази вечер. Моля те, онзи бог, в когото вярваш, не и тази вечер.

Валкирия си свали самото. Някои останаха впечатлени, за разлика от други – но всички я зяпнаха. Гледаха раменете, извадени от гранит, опипаха с очи коремните мускули, когато тениската ѝ се вдигна, те, на свой ред, извадени от мрамор. Забелязаха колко много труд е вложила, жертвите, които е направила. Наказанието. Повечето никога нямаше да разберат какво е нужно, за да минат през всичко това. Нито един от тях не познаваше болката, която я тласкаше напред.

Кристофър Рейн поне бе наясно какви усилия са нужни. Той бе мъж, който обичаше мускулите си, колкото и костюмите. Костюмите бяха от Италия. Мускулите идваха право от Детройт.

Валкирия и Скълдъгъри седнаха на масата му, без да кажат и дума. Скълдъгъри си свали шапката.

Рейн ги наблюдаваше. Усмихна се. Кимна на Валкирия.

– Мислех, че си по-едра.

– Не, не си – засече го тя.

Той извървна поглед, вдигна ръка.

– Едно от момичетата ми може да вдигне повече от теб от лег.

Неговото момиче стана. Беше по-висока от Валкирия.

Имаше по-големи ръце. Бедрата опъваха панталоните.

Валкирия почти не я погледа.

– Не съм тук, за да се нащаквам с приятелчетата ти от фитнеса. Дошла съм, за да говорим за доктор Най.

– Знам – отвърна Рейн и се изсмя. – Всички знаят защо си тук. Търсиш този сканпан сбърканияк отпреди Коледа. Минаха два месеца вече. Защо сега?

– Семейн въпрос.

– Семейн въпрос, свързан с Най? Деле. – Той се изкиска. – Да ти е минавало през ума, че не иска да бъде намерен?

– Пет пари не даваме – отвърна Валкирия. – Така или иначе, ще го намерим. Чухме, че ти може да знаеш къде е.

Рейн поклати глава.

– Нямам нищо общо с крентя. Те може и да говорят като хора, но не са. Те са чудовища. Интелигентни чудовища, мама му стара, да, въпреки това си остават чудовища. Не можеш да имаш доверие на чудовище.

Валкирия постави квадратен къс хартия на масата. На нея бе нарисуван магически знак.

– Не знам какво е това – заяви Рейн.

– Разбира се, че не знаеш. Хората го наричат Петно.

– Нима? – отвърна Рейн. – Чувал съм. Малки заряди с магия, приятелите си ги разменят, нали така? Колкото да те накара да се почувстваш добре.

– Точно така – натърти Валкирия. – Напълно безобидно забавление, ако не броиш потенциалните странични ефекти.

Усмивката на Рейн стана по-широка.

– Странични ефекти ли, госпожице Детектив? А, говориш за онези магьосници, които малко са поизгуснали контрол, нали? Наранили са някои хора. Жалко.

- Точно така – отвърна Валкирия. Тя докосна листа. – Това е едно от твоите листчета, нали? Ти си го продад.
- Това е просто възмутително обвинение. Много, ама много съм наранен.
- Разговаряхме с някои хора – отвърна Валкирия. – Подготвихме си домашното. Тези малки Петна се появиха преди шест седмици. Проследихме ги дотук.
- Тук ли? – изви вежди Рейн.
- Тук – зажима Валкирия.
- Деле, вие сигурно имате доказателства...
- Гледаш твърде много от полицейските сериали за смъртни, Кристофър. На нас не са ни нужни доказателства. Достатъчно ни е подюзрение и тогава позволяваме на нашите Чувствителни да ти надникнат в мозъка.
- Това е притеснително, ако наистина имах нещо общо с криминално начинание, а аз не разполагам с най-добрите психически баристри, които парите могат да ти осигурят.
- Валкирия се усмихна за пръв път.
- Самата аз притежавам някои от качествата на Чувствителните – заяви тя. – Тъкмо започвам да откривам какво умея и се обзалагам, че ще успея да надникна зад досадните ти баристри.
- Искам да видя как ще опиташ.
- Как го правиш, Кристофър?
- Той посърна.
- Да не би вече да сложихме край на флирта?
- О, това не беше флирт. Виж, знаем, че нямаш нито един от екипа си, който да направи тези Петна. Понякога е лесно да ги повториш, но не е толкова лесно да ги създадеш. Мислим, че си имал помощ отвън.
- А – отвърна Рейн. – Мислиш, че доктор Най е отговорен за тази работа.
- Това мислим.
- Значи се надявате все още да знам къде се крие онзи дългурест, безнос изрод.

– Точно така.

Рейн довърши напитката си, пристигна сервитьорка, взе празната чаша и я подмени с пълна.

Скълдътъри остана загледал в нея, докато тя ситнеше на-
някъде.

– Има ли смъртни, които работят в бара ви, господин Рейн? – попита той.

– Разбира се. Има и такива. Съвършено законно е, те са по-евтини, отколкото да наема един от нас. Нито един маг няма да сервира или да лъска тоалетни.

– Да се върнем на доктор Най, Кристофър – подсети го Валкирия.

– Вече ти казах, нямам нищо общо с кренгарянци. Аз притежавам собствен бизнес. Управлявам бар. Не съм прес-тътник. Не разпространявам наркотици, магически или каквито и да било други. Аз съм гражданин на Роръхейвън, който спазва закона, плащам си данъците, както всеки друг. Току-що се запознах с вас, харесвам ви, но в момента се чувствам... каква е думата? Тормозен. Имам чувството, че ме тормозите. Добре дошли сте да си купите напитка и да останете, да си поговорите с хората, да се сприятелите с някои. Ще ми бъде приятно да се поотпуснете. За съжаление обаче ще сложа край на разпита.

– Нямаш думата – заяви Валкирия.

Яката приятелка на Рейн, високата жена с мускулите, веднага пристъпи към тях.

– Това е Пантеа – представи я Рейн. – Тя е от охраната на вратата. Има право да ви изхвърли от бара. Трябва ѝ единствено оправдание.

Валкирия въздъхна и се изправи. Разговорите спряха. Звучеше единствено музиката. Скълдътъри понечи да се изправи, но Валкирия постави ръка на рамото му и го заобиколи.

– Първа ли искаш да замахнеш? – попита тя и вдигна поглед към Пантеа.

Пантеа се подсмихна.

– За да можеш да ме арестуваши за нападение над Арбитър ли?

– А, не бих те арестувала за подобно нещо.

– Значи... мога да те изхвърля навън и няма да се озова в затвора ли?

– Съмнявам се, че ще можеш – отвърна Валкирия, – но давай.

Пантеа се усмихна.

– Как искаш да го направяш? – попита Валкирия. – Искаш ли да излезем навън или предпочитай да си разчистим място или просто ще се метнем върху масите?

– Мога да направя, каквото поискаш.

– Не и третото – намеси се Рейн, – моля ви. Тези маси струват пари.

– Отстъпвам ти първия удар – рече Валкирия. – Един чист замах в челността. Да видим дали ще успееш да ме събориш.

Пантеа се усмихна.

– След подобен замах ще ядеш със сламка.

– Позволете да се намеса – рече Скълдъгъри и отново се опита да стане.

Валкирия отново отпусна ръка на рамото му, за да остане седнал.

– В момента – обясни тя – разговарям с красивата дама.

Пантеа изви вежда.

– Наистина ли мислиш, че съм красива?

– Имаш великолепни очи.

– Комплиментите няма да ме спрат да те пребия тогкова лошо, че ще догълзиш у дома при мама.

– Не съм и очаквала, красавице.

Пантеа скръсти едрите си ръце.

– Можеш да престанеш, защото може и да съм много неща, но красива не е сред тях.

– Ти шегуваш ли се? – рече Валкирия. – С тази костна структура?

- Носът ми е чулен.
- Носът ти има характер. Готин е и прави останалата част от теб още по-готина.
- Пантеа се подсмива отново и огледа Валкирия.
- Ръцете ти са невероятни – заяви най-сетне тя.
- Мислиш ли?
- Точно каквито трябва – кимна Пантеа.
- А твоите са направо *феноменални*.
- Да – съгласи се Пантеа, – но е трудно да намеря дрехи, които ми стават.
- О, боже, на мен ли го казваш.
- Объркан съм – надигна глас Рейн. – Мислех, че вие двете ще се биете.
- Пантеа се поколеба, след това погледна шефа си.
- Не мисля, че мога, господин Рейн. Харесвам я.
- *О-о-о* – отвърна Валкирия, – благодаря. И аз те харесвам. Търся си фитнес, в който да тренирам гук, в Рочъргаун – ти къде ходиш?
- „Готов за бой“, на улица „Асендънс“.
- Стига, де – обади се отново Рейн, – аз ходя там. Не я искам в моя фитнес.
- Валкирия и Пантеа не му обърнаха внимание.
- Връщност – продължи Пантеа – тренирам там само част от времето – след това съм личен треньор, така че...
- Валкирия прехапа долната си устна.
- Ще имаш ли възможност да ме посетиш?
- Със сигурност.
- Рейн стана.
- Добре, какво, по дяволите, става гук?
- Флиртувам – отвърна Валкирия. – Ето това е флиртуване, Кристофър.
- Пантеа, не можеш да флиртуваш с нея – намръщи се Рейн. – Тя е Арбитър и... клиентка.
- Пантеа се намръщи.

- Клиентка ли е, след като не си е купила напътка?
– Имаш си приятел, Пантеа.
– И какво от това? – намеси се Валкирия. – Аз си имам приятелка. Не означава, че не можем да пофилтруваме най-безобидно.
– Да – подкрепи я Пантеа, – спокойно, Кристофър.
Скълдъгъри най-сетне стана.
– Тази нощ не мина, както си я представях – рече той. – Господин Рейн, къде е доктор Най?
– Не знам – отвърна Рейн, а веселите искрици изчезнаха от очите му. – Не знам къде е изродът и пет пари не давам. Ако е измислил Петната – а не казвам, че го е направил или че знам да е правил подобно нещо, – тогава си е взел парите и заминал, без да остави адрес.
– А вие как се свързахте с добрия доктор?
– Рече ви казах, че не съм престъпник. Ако обаче бях, а не съм, тогава пак нямаше да имам какво да ви кажа, защото *той* щеше да се е обърнал към *мен* с предложение.
– Ясно – отвърна Скълдъгъри. – Валкирия, имаш ли нещо да добавиш?
– Да – рече тя и посочи мъж, седнал на една маса наблизо – *Този* тип.
Мъжът пребледня и изпъна гръб.
– Доста добре се оправяше със сервитьорките – приближи към него Валкирия. – Тази я тупна по дупето, другата я шипна.
Той поклати бързо глава.
Валкирия се надвеси над него.
– Мислиш ли, че това е хубаво? – попита тя. – Приемливо ли е според теб?
Мъжът прочисти гърло.
– Ами... аз...
– Изправи се, ако обичаш – нареди Валкирия.
Човекът се поколеба, след това се изправи.

— Имаш ли нещо против да те плесна? — попита тя и го зашлеви, като основата на дланта ѝ попадна в челността. Той се отплесна назад и се строполи в безсъзнание още преди да падне на земята.

— Леге, боже — ахна Рейн. — Не можете да правите такива неща. Пантеа, тя не може да постъпва така с клиент, който си плаща.

— Клиентът, който си плаща, нападаше сервитьорките — отвърна Пантеа и не помръдна.

— Ако видите доктор Най, моля ви, кажете ми — подхвърли Скълдъгъри, взе си шапката и тръгна към вратата.

— Не забравяйте да оставите бакшиш на сервитьорките — предупреди Валкирия останалите клиенти и тръгна след Скълдъгъри към изхода. Пантеа тръгна след нея и ѝ подаде сакото. Валкирия го облече, намитна на Пантеа и излезе.

— Това — отбеляза Пантеа, когато вратата се затвори — беше супер гаднярско.